blad van de anarchistische groep amsterdam / vrije Bond

DIRECTE ACTIE

#16

met:

Martin Lux
anarchist, antifascist
en all round troublemaker...

Squatters
Movement Mobilises
Tens of Thousands
in South Africa

Houdt Ze in de gaten!
Organiseer een Politie
Observatie Team

verschijnt wanneer het uitkomt

anarchistische groep amsterdam

redactioneel

Waar waren we gebleven…

Zie hier, een nieuwe Directe Actie. De vorige kwam uit in maart 2006, echt schandalig!!! Toch hebben we niet stil gezeten en schrijven is echt onze minst favoriete bezigheid, daarbij komt ook nog dat we amper kunnen schrijven, dubbel zo moeilijk dus om dan wat op papier te zetten.

Het jaar 2007 begint al goed waardeloos. Een nieuwe regering die een combi is van degelijke Oud-Hollandsche Christennormen en -waarden en Sociaal Democraties gepolder. Het wordt dus prijs schieten de aankomende jaren, ondanks het generaal pardon verandert er niets aan het "vreemdelingenbeleid" en dat zal dus minstens net zo racistisch en uitsluitend zijn als tijdens het vorige kabinet (en dat daarvoor en daarvoor ook). Wellicht, omdat nu de 'schrijnende gevallen' binnen boord zijn gehaald, wordt de houding ten opzichte van de rest nog harder. Daarom zouden de organisaties die geïllegaliseerden ondersteunen en vinden dat geen (enkel) mens illegaal is, de bredere steun die ze de afgelopen jaren voor hun strijd kregen, wel eens kunnen zien wegebben. Dat zou wel echt hét teken des tijds zijn.

Gelukkig is gezien de activiteiten van de afgelopen tijd wel te verwachten dat er de nodige directe acties gaan plaatsvinden. Een goed voorbeeld: de ontwikkelingen rondom kamp Zeist, waar in een korte periode een aantal verschillende acties zijn gedaan, "that's the way we like it!" Ook de poging tot het in de fik steken van de vreemdelingenbajes in aanbouw in Alphen aan de Rijn juichen wij van harte toe, alleen de volgende keer beter. Dat geen steen meer op de ander staat! Over brandstichten gesproken, langs deze weg groeten we ook de anonieme brandstichter van een smerisbus bij het politiebureau Raampoort in onze mooie stad, de volgende keer moet het lukken!!! Het begint uit de hand te lopen met al dat kots-blauw op straat, het is de permanente en totale controle van de kleine mens: fietslichten, fietsen door rood licht, te vroeg vuilnis op straat zetten, jutten in het vuilnis, geen ID bij je. In Amsterdam merk je het dagelijks. En die paar stappen die we af en toe buiten Amsterdam zetten, bewijzen elke keer dat het in de rest van Nederland niet beter is. Een beetje dictatuur zou jaloers worden van de technologische middelen van de Nederlandse staat. In dit nummer is een bewerkt artikel te vinden uit het Amerikaanse blad Rolling Thunder, waarin wordt uitgelegd hoe je de rollen om kunt draaien om jezelf nog een beetje te beschermen tegen politierepressie.

Sinds het najaar van 2006 organiseren we kleinschalige infoavonden in de anarchistische bibliotheek – ze zijn dus kleinschalig omdat de plek klein is, niet omdat er zo weinig mensen op af komen. We verkopen zelfs kaarten per opbod… en met dat geld hebben we deze flitsende en glossy Directe Actie gemaakt. Onderwerpen die aan bod kwamen waren anti-militarisme, Spanje 1936, antifascisme in Rusland en de zaak van de Poolse antifascist Thomek die al 10 jaar vast zit. Helaas kwam de Londense antifascist en anarchist Martin Lux niet spreken wegens ziekte. Maar, verderop in het blad staat de vertaling van een hoofdstuk uit zijn zeer smeuïge boek over antifaschistische acties in het Londen van de jaren zeventig. Het doel van deze bijeenkomsten is natuurlijk mensen informeren over wat er zoal gebeurt, maar ook om een plek te creëren waar anarchisten en iets breder geformuleerd 'anti-autoritairen' elkaar kunnen ontmoeten en leren kennen, waar verschillende generaties elkaar kunnen vertellen hoe dingen toen en nu worden aangepakt. Het is een grote noodzaak om met meer mensen dingen te organiseren en nieuwe

mensen bij radicale anti-autoritaire initiatieven, in de breedste zin van het woord, te betrekken. Met die paar die we nu zijn zal het niet lukken om een echte verandering teweeg te brengen, en om eens een pijnlijke vraag te stellen, willen de mensen die nu actief zijn wel een verandering of gaat men akkoord met de status-quo, en vindt men het prima om in een subcultureel getto te verblijven? Enkele weken geleden werd dit letterlijk pijnlijk ondervonden toen fascisten ons in Uitgeest aanvielen en 80% van de antifascisten wegrende. Hee! Kom aan! Je staat voor je ideeën en daar vecht je voor, wegrennen voor nazi's is wegrennen voor een betere wereld. Hoe kunnen we grootschalige veranderingen teweeg brengen als we niet eens de nazi's aankunnen?

Vergeet het niet:

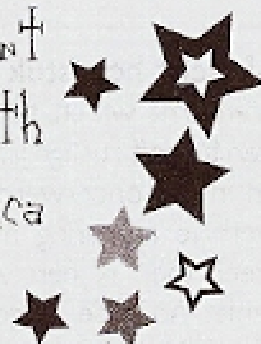
SMASH THE STATE!!!
BASH THE FASH!!!
POR LA ANARQUIA!!!

Anarchistische Groep Amsterdam/
Vrije Bond
postbus 16521
1001 RA Amsterdam
aga@squat.net
http://agamsterdam.wordpress.com

Anarchistische Bibliotheek:
elke zaterdag van 14.00 tot 18.00 uur
Eerste Schinkelstraat 14-16

inhoud nr 16

Martin Lux anarchist, antifascist en all round troublemaker.....

Engels antifascisme in de jaren zeventig.

Martin Lux is jaren een veel geziene en prominente figuur in de Britse anarchistische beweging geweest, vooral tijdens zijn betrokkenheid bij Class War in de jaren tachtig.

Berucht om z'n aanbeveling van stadsrellen en een 'by any means necessary' aanval op autoriteit, werd de reputatie van Class War – en Martin Lux – legendarisch. Daarvoor echter, was Martin een gevreesde Londense antifascist. Altijd klaar om het fascisme uit te dagen, te verstoren en te bevechten, waar en wanneer het zich ook maar ergens roerde. Nu, terwijl fascisme in al zijn varianten weer de kop opsteekt, zowel op straat als in de politieke mainstream, kan Martins ervaring en advies waardevoller en belangrijker zijn dan ooit.

Martins verhalen over zijn dagen als straatvechtende antifascist zijn recentelijk in boekvorm verschenen onder de titel 'Anti-Fascist'. AGA had Martin Lux uitgenodigd om 10 februari te spreken in de anarchistische bieb. Helaas was hij door ziekte verhinderd. We hopen hem later alsnog uit te kunnen nodigen. Hieronder volgt een vertaling van een hoofdstuk 6 uit zijn boek.

Anti-Fascist hoofstuk 6

De jaren erna waren, tenminste wat de nazi's en fascisten betreft, rustige jaren. Ik hield me bezig met inlezen in het onderwerp en had bij tijd en wijle een verbale aanvaring met de 'Master Race'(1). Eén keer, toen ik een van de klootzakken een antisemiet noemde, begon deze ter verdediging te janken: "Maar ik hou van Arabieren!"... Ik vraag me af waarom? Er was voldoende tijd om na te denken over de eigenaardigheden van de Britse revolutionaire scene, of eigenlijk, het gebrek eraan. Dezelfde onderwerpen verhitten zowel de interne als externe discussies.

In tegenstelling tot de linksen met hun kant-en-klare package deal-ideologie, had ik nog steeds geen illusies over de arbeidersklasse, vooral niet als het ging om racisme van het kwaadaardige soort. Hoe zat het, zoals ik onophoudend kon aanstippen bij die steeds vermoeiendere linksen, per slot van rekening met de tumultueuze gebeurtenissen van 1968? – een totale non-gebeurtenis op ons armzalige eilandje. De arbeidersklasse, zo meende ik half serieus, waren te veel bezig Engelands overwinning tijdens het WK voetbal enkele jaren daarvoor te vieren om zelfs maar te overwegen barricades te bouwen en fabrieken te bezetten. Waarover zouden ze zich druk maken? Want, zoals me met depressief makende herhaling verteld werd, "Dit is godverdomme het beste land in de wereld vriend..." En om dat te bewijzen liepen dat jaar 1968, duizenden Londense havenarbeiders, vlees- en viskruiers uit Smithfield en Billingsgate, naar het parlementsgebouw om steun te betuigen aan Enoch Powell(2) en te protesteren tegen 'immigratie'. Mijn persoonlijke ervaring op het werk, op de fabrieksvloer overtuigden me ook niet van de ruimdenkendheid (laat staan de revolutionaire geest) van de witte arbeidersklasse. Racisme, met de oudere arbeiders als voorhoede, was als een kwaadaardige tumor. Die ouwe klootzakken konden Alf Garnet(3.) nog als Leo Trotsky laten klinken. Tijdens de diverse banen die ik had, kwam

ik zelden iets tegen dat op klassebewustzijn leek behalve onder studenten. (Maar dat telt eigenlijk niet, toch?) Er moet een of andere verklaring zijn geweest voor dit fenomeen. Misschien de eigenaardige structuur van de industrie in Londen, met z'n kleine bedrijfjes, zonder geschiedenis van vakbondsactivisme? Misschien was het een bijproduct van het Britse imperialisme dat de autochtone arbeidersklasse afgekocht had met een comfortabele levensstandaard? De klere! Die ging er dus niet in bij mij. De lonen waren armzalig en ik kon niet begrijpen hoe arbeiders met een gezin konden overleven. Alle gepraat, logica en goodwill van de wereld, niks kon deze diep reactionaire massa bewegen om zwarte en Aziatische arbeiders in hun midden te accepteren. Niet dat ik maar enig vertrouwen had in de klassen boven ons, degenen die voordeel halen uit onze ellende, onwetendheid en uitbuiting. Mijn diepste wens was dat wij de lagere standen, het plebs zich kon verenigen en hun privileges aanvallen, hun basis van bestaan. Dit was op z'n zachtst gezegd lastig omdat ons proletariaat vol zat met een xenofobie, conservatisme, patriottisme, eerbied en seksisme van epidemische proporties. Er waren hier twee grote tragedies. Het waren niet de boven- en middenklasse die geloofden oprecht dat ze superieur waren terwijl de lagere standen zichzelf inferieur voelden, en het nog geloofden ook. Geen wonder dat ik woest was, gefrustreerd, klaar om te ontploffen. Maar ik moest nog vele jaren wachten op de grote knaller.

1. In andere hoofdstukken beschrijft Martin hoe het in die tijd gebruikelijk was dat hij op zondagmiddag naar Hyde Park toog naar de Speaker's Corner om daar samen met zijn maten nazi's en extreemrechts tuig het vuur aan de schenen te leggen. Dit mondde vaker dan eens uit in een meer fysieke aangelegenheid.

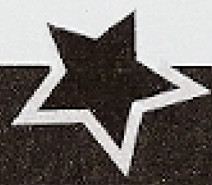
2. Enoch Powell was kamerlid van de Conservatieve Partij, de Tories, en had op 20 april 1968 een toespraak gegeven waarin hij zijn zorg uitsprak over de consequenties voor Groot-Brittannië van de toenemende immigratie. Hij keerde zich vooral tegen de invoering van een wet tegen rassendiscriminatie op de woningmarkt. Hij voerde een brief aan van een oude vrouw die de enige blanke was die nog in haar straat woonde en vaak door immigranten gevraagd werd of ze een kamer konden huurden, omdat ze dit weigerde werd ze nu bedreigd en voor racist uitgemaakt. In de pers werd Powells toespraak neergezet als racistisch,

aan het 'paki-bashen' waren, die brandende vodden door de brievenbussen duwden en die zwarten en Aziaten verbaal treiterden op het werk en op straat. En daar bovenop was er nog de kruiperige en onderdanige houding die arbeiders zelfs nog toonden tegenover de lagere rangen van de middenklasse, zoals kantoorklerken en voorlieden, om nog maar niet te spreken over de meer verheven sectoren van de maatschappij. En de ultieme grote ironie: de midden- en bovenklasse

maar een groot deel van (wit) Groot- Brittannië leek hem te steunen.

3. Alf Garnet was een fictief karakter dat gespeeld werd door Warren Mitchel in de BBC-sitcoms "Till death us do part" en "In sickness and in health", en later keerde het nog wel eens terug in andere series. Alf was een reactionaire, kwaadwillende, zelfzuchtige, vrouwonvriendelijke racist en antisemiet. Mitchel zelf was overigens van Joodse afkomst.

Houdt ze in de gaten! Organiseer een politie observatie team.

Niet lang geleden was een deel van de Amsterdamse aktiescene in rep en roer wegens gebeurtenissen op het Centraal Station. Enkele krakertjes hadden daar geprobeerd een vriendin uit te zwaaien en zijn geconfronteerd met een flinke lading politie en securitiy. Ze zaten te wachten op de trein, toen security hen kwam vertellen op te staan. Na wat discussie deden ze dit, maar kwam de politie als nog en vroeg ze direct naar legitimatiebewijzen. Een van de mensen die gearresteerd is bij dit voorval heeft meer dan een week vast moeten zitten. De arrestant is door de rechter vrijgesproken. Dit voorval is maar het topje van een enorme ijsberg. Niet alleen op beveiligde en gecontroleerde plekken als het station is repressie aan de orde van de dag. Steeds meer openbare plekken staan vol met security en camera's. Na zessen staan op vele hoeken van de straat politiefuiken voor lichtcontroles of verdachte personen. Vaker en vaker vaker hoor je over mensen die een paar uur op het politieburo werden vastgehouden wegens het niet kunnen tonen van een ID. Maar vooral voor mensen zonder de 'juiste' papieren, zonder een woon of verblijfsplaats of met een 'verdachte' kleur op hun smoel is de hete adem van repressie in de nek voelbaar. Uiteindelijk heeft het akkefietje op het Centraal ertoe geleid dat er een goede aktie gedaan is. Hierdoor werd het station enige tijd ontregeld en kon een kritische mening over beveiliging, controle en repressie geuit worden.

Om op een langdurigere manier aan de slag te gaan tegen repressie is het belangrijk om te kijken hoe mensen zich kunnen organiseren om in enige mate tegenwicht te bieden tegen deze overheidsterreur. Mensen die geterroriseerd worden door repressie zullen het begrijpelijk vaak moeilijk vinden om daar ook nog iets tegen te doen. Een initiatief om mensen te informeren, voor te lichten en mogelijk ondersteunen kan zijn om met een groepje het politieoptreden e.d. te gaan observeren en hier uiteindelijk publicaties, procedures of akties aan te verbinden. Het is niet heel ingewikkeld om een 'politie observatie team' op te zetten. Bij een eenvoudige 'pot' komt niet veel kijken. Hieronder een globaal stuk over hoe hier op een huis tuin en keuken manier mee aan de slag te gaan.

Politie observatie teams

Pot's proberen politie repressie naar buiten te brengen en mogelijk te verminderen door hun gedrag te monitoren. Mensen die in de pot's actief zijn patrouilleren op de straten als het ware ,om zo de smeris te observeren en hun interacties met mensen vast te leggen. Het beste voor een pot is om zich te concentreren op gebieden waar de politie controle al erg hoog is of gebieden waar de pot zelf bekend is. Ook buurten of plekken waar beruchte agenten actief zijn kunnen interessant zijn. In Amsterdam West hebben mensen het lange tijd aan de stok gehad met de rambo Hero Brinkman en de stomweg racistische Dick Eenhuizen. Doormiddel van publicaties en aandacht van krakers zijn deze agenten steeds meer onmogelijk geworden in de buurt. Een politie observatie team had zeer goed kunnen bijdragen om deze agenten nog meer omstreden te maken.

Een andere taak van een pot kan zijn om voorlichting te geven over rechten die mensen hebben tegenover de smeris en om verhalen te verzamelen doormiddel van een spreekuur. Op deze manier wordt het verhaal van politie en controle als het ware omgedraaid. Mensen nemen de mogelijkheid

zichzelf te beschermen tegen de brutaliteit van de smeris, security en dergelijke repressie troep.
Een pot moet niet gezien worden als een eerste-hulpgroep bij arrestatie of repressie maar in eerste instantie voor registratie en monitoren van repressie en mensen daarover voor te lichten. Om later op basis daarvan publicaties, campagnes en acties te organiseren. Wanneer een pot groep ervaring heeft en goed georganiseerd is kan een keuze gemaakt worden om ook slachtoffers en advocaten hulp te bieden.

Een groep

Het begin van een pot is het bijelkaar krijgen van een groep die zich ermee wil bezig houden. Het zou mooi zijn als mensen niet alleen uit de activisten gemeenschap moeten komen. Maar uit alle hoeken en gaten van de samenleving. Daarom is het handig om overal te adverteren met het idee voor een 'politie observatie team'. Buurtkrantjes, prikborden, de groenteboer om de hoek en van mijn part een kerkelijke groep; ieder die zijn of haar wortels heeft in de omgeving kan actief worden.
Als er ook een spreekuur gedraaid kan worden is het belangrijk te realiseren dat mensen die last hebben van de smeris misschien niet altijd internet toegang hebben. Gooi je propaganda dus ook bij de bovengenoemde en andere originele ingangspunten naar binnen.
Het is belangrijk dat mensen weten waar ze mee bezig gaan. Wat zijn de basis ideeën van de pot? En wat willen ze er op korte of langere termijn mee bereiken? In eerste instantie is het verstandig niet teveel hooi op de vork te nemen maar te beginnen bij lichtcontroles en andere openbare politie acties. Daarnaast moeten een pot zelf weten wat hun rechten en plichten zijn tegenover oom agent. Dit is belangrijk om assertief en zelfverzekerd in je schoenen te staan wanneer geïrriteerde agenten op een pot reageren.

Aan de slag

Wanneer er aan de slag gegaan wordt is het natuurlijk belangrijk om naar plekken te gaan waar er politierepressie voorkomt. Wanneer je gek genoeg nog geen idee hebt van deze plekken kun je kijken in buurtkrantjes. Hierin hebben 'buurtreggiseurs' (wijkagenten) vaak achterlijke artikeltjes over het wel en wee in hun buurt. Vaak staat er in de gewone krant natuurlijk ook wel het een en ander lokaal of regionaal nieuws. Ook kun je gewoon eens rondvragen in de buurt waar je aan de slag wilt gaan. Wees vooral open naar de mensen toe, zij zijn in eerste instantie de mensen die de repressie over zich krijgen. Veder zijn er misschien bij de pot bekende strafrecht advocaten die je goede indicaties kunnen geven.
Om deze redenen is het zinnigst om de observaties in je eigen buurt uit te voeren. Wanneer het belangrijk is om in andere buurten te observeren zorg dan dat je op de hoogte bent van de lokale problematiek en de context waarin dingen gebeuren.
Als een plek is gevonden, is het tijd om de patrouille daadwerkelijk uit te voeren. Om goed te observeren zijn ogen, oren en enkele zaken om de observaties te registreren het belangrijkste. Een notitie boekje en een pen zijn onvermijdelijk en weinig opvallend. Noteren hoeveel politie surveillance of bewaking binnen een bepaalde tijd op een plek langs komt is een begin. Als je verder wil zijn een videocamera, audio recording en een mobiel geen overbodige luxe.
Het observeren kan het beste gedaan worden in groepjes van 3 à 4 personen. Eén persoon neemt de rol op zich van spreker richting betrokkenen, agenten of andere repressieve types. Deze probeert de namen, rangen, registratienummers, uiterlijke omschrijving etc van ze te krijgen. De anderen blijven op de achtergrond observeren. Het is belangrijk dat deze achtergrond groep zich niet gaat bemoeien met de situatie, provoceren of op een andere manier de aandacht vragen.
De laatste persoon heeft eigenlijk geen direct actieve taak maar komt pas observerend in actie wanneer er iets vanuit de politie tegen de andere observerende mensen gebeurd.

Op deze manier zul je sowieso al snel een aardige inschatting krijgen van wat er aan smeris en of bewakingtuig in de buurt rond loopt, iets wat al

een doel op zich kan zijn.
Wanneer er geobserveerd gaat worden wanneer de politie zijn interacties heeft met mensen moet er nog beter opgelet worden. Weet wel dat je dit pas gaat doen wanneer je de situatie in de buurt in de peiling hebt en juridisch gezien weet waar je mee bezig bent. Ga voorbereid.
Maak aantekeningen van de datum, tijd, exacte locatie; registratienummer van de agent, de naam van de agent, uiterlijke beschrijving en gegevens van de voertuigen aanwezig; exacte locatie van arrestaties, mogelijk de namen, adressen, telefoonnummers van de getuigen. Gebruik camera's om de hele gebeurtenis zo goed mogelijk van het begin tot het eind vast te leggen. Schrijf later als het ware je eigen getuigenverhaal met de politie acties, incidenten, arrestaties, mogelijke gewonden en omstanders etc. Al deze informatie kan verschrikkelijk bruikbaar zijn voor het slachtoffer van politierepressie en zijn of haar advocaat maar in eerste instantie zal het vooral een waardevolle toevoeging zijn van je eigen registratie, publicaties, campagnes en acties die je daaromtrent wil organiseren.
In veel gevallen is het ook zeer bruikbaar om flyers mee te nemen met daarop bijvoorbeeld de uitleg en contactgegevens van je eigen pot groepje, rechten in de bak en voorbeelden van hoe iemand een klacht in kan dienen tegen politie en dergelijke. Dit is ook essentieel wanneer je na de gebeurtenis nog contact wil hebben met een mogelijk slachtoffer of getuige. Wees er wel op bedacht dat deze informatie ook bij de smeris terecht kan komen.

En dan...
Wees voorzichtig wanneer je de plaats van gebeurtenis verlaat. De smeris staat er al heel lang om bekend mensen die zich met 'hun' zaken bemoeien te volgen, bekeuren, arresteren of in elkaar slaan.
Blijf in het oog van de 3e of 4e niet direct actieve persoon die de eigenlijke observeerders in de smiezen houdt.

Rapporteer uiteindelijk de gebeurtenissen aan de gehele pot groep en besluit gezamenlijk wat er nu ondernomen moet worden. Rapporteer je verhaal zo goed mogelijk aan de samenleving doormiddel van lokale en onafhankelijke media en misschien een eigen politie observatie krantje of (blog)website.
Als de situatie erom vraagt kun je ook naar lokale politici toegaan om hun het verhaal te vertellen en de bewijzen onder de neus te drukken. Al hoewel je daarvan weinig hoeft te verwachten; zeg ze er vragen over te stellen en actie te ondernemen. Vooral op de langere termijn zou dit effect kunnen hebben. Vergeet ook niet je verhaal in een context van de buurt en eerdere voorvallen te plaatsen en tijdig een juridisch persoon voor hulp en advies in te schakelen om het verhaal de juiste inhoud te geven.

In het verleden hebben mensen doormiddel en op basis van registraties en observaties vaak veel goede publicaties, campagnes en acties kunnen doen. Wat allerlei zaken als verhoogde politie-inzet, toenemen van security als 'particuliere politie', camera toezicht en politiegeweld in een kritisch daglicht of schemer stelt. Daarnaast hebben mensen doormiddel en op basis van observatie en registratie met succes het politieoptreden aangeklaagd en op die manier soms duizenden euro's van de gemeente los gekregen of de promotiekansen voor agenten en bewakers ernstig geschaad. Het belangrijkste blijft echter dat, wanneer dit soort observatie teams in de openheid en met basis in de samenleving opereren, dit de eerste stappen kunnen zijn voor onderlinge solidariteit tegen repressie.

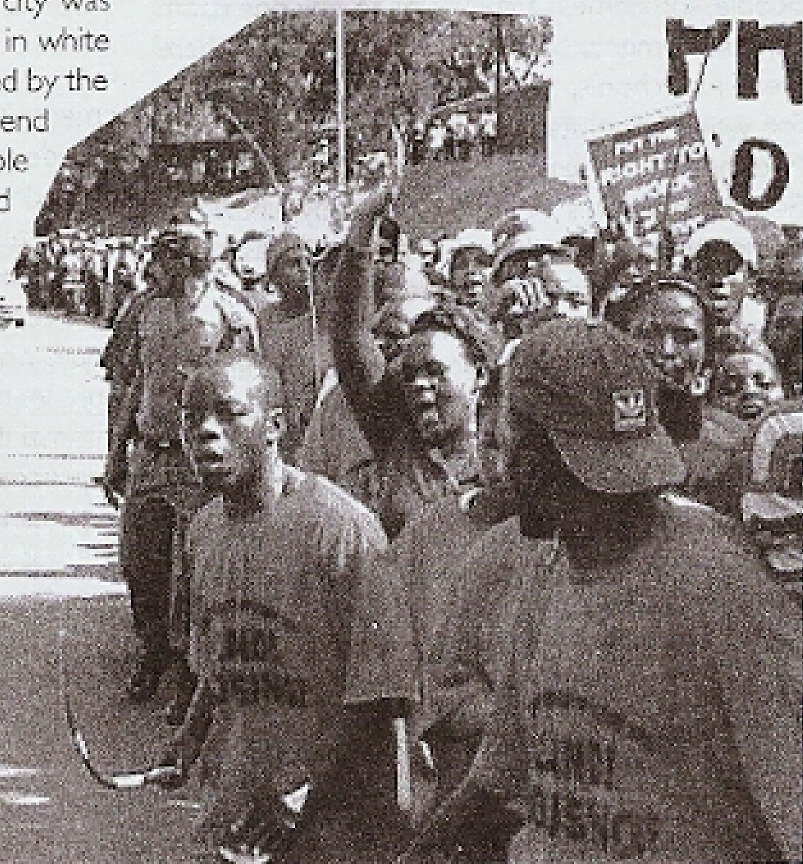
#dit artikeltje is deels op basis van 'how to fuck the police' uit rolling thunder (dit was het enige lezenswaardige artikeltje uit dat kut-blad uit de crime think insurrectionalistische hoek) en op oude publicaties van het klachtenburo politieoptreden geschreven.

Squatters Movement Mobilises Tens of Thousands in South Africa

Als je over het internet struint vind je een hoop troep maak zeker ook veel interesants. Eén van de beste 'blogs' over kraken is toch wel http://squattercity.blogspot.com/ van Robert Neuwirth.
Daar liep ik voor het eerst informatie tegen het lijf over een Zui-Afrikaanse kraakbeweging, de Abahlali baseMjondolo. Ik benaderde Richard Pithouse, die op dit blog regelmatig over deze beweging bericht, een artikel te schrijven

Apartheid's perverse bureaucracy sought to regulate everything from who people could sleep with to where they could sleep. But the attempt to rigorously segregate society only allowing Africans into cities to labour for white interests began to break down in the 1980s. The apartheid state, occupying Namibia, at war with the Cubans and the MPLA in Angola and battling insurrectionary township rebellions across the county, lost the capacity to completely regulate the movement of Africans. Where possible, elite white suburbs were protected but people were able to flood into the cities, seize land in defiance of the state, and establish squatter communities autonomous from the state. This movement into the city was greeted with tremendous racialised panic in white and Indian communities but was celebrated by the ANC underground and in exile. By the end of apartheid in 1994, 1. 4 million people were living in shacks. The ANC promised that it would prioritise housing for shack dwellers. But the government's own statistics declared that there were 2.4 million shack dwellers in 2005. Market based solutions had failed, utterly, to resolve the housing crisis. Yet despite this monumental failure the state declared that 'the slums would be cleared by 2012'. In the port city of Durban, the local government apparently thought it necessary to claim it would finish the job even by 2010 – in time for the football world cup.

But in Durban, where the most optimistic statements were being made by the state, people living in shacks were not able to get any information about what was planned for them. All they knew was that the state was rapidly withdrawing the provision of basic services such as water, toilets and electricity and that official discourse was increasingly casting them as dirty, diseased, lazy and criminal. Day to day police harassment was worsening and local councillors were treating shack dwellers with open contempt. All new settlements or expansions of existing

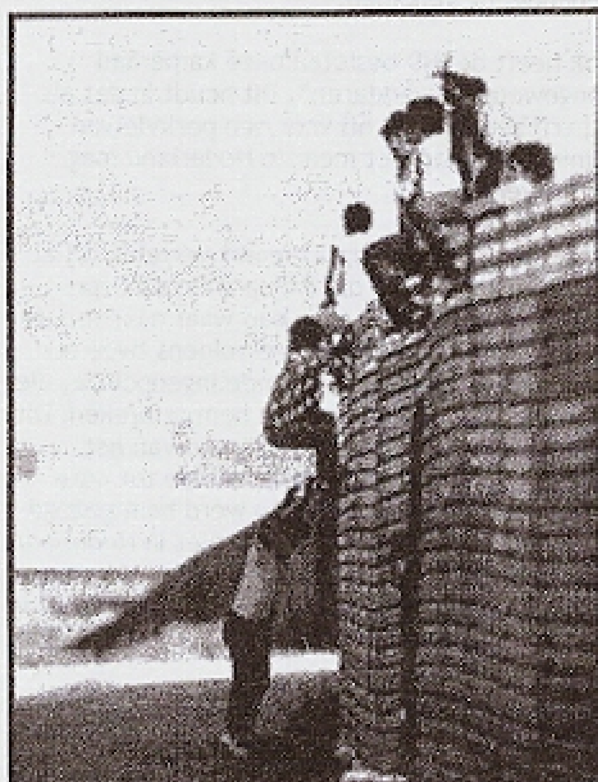
een anarchist in de buik van het monster

Een Amsterdamse anarchist, die weigert zijn naam te geven, zit sinds 5 maart in vreemdelingenbewaring. Justitie probeert nu na het uitzitten van zijn straf hem nogmaals te straffen door hem - als principiële NN-er - in vreemdelingendetentie op te sluiten en hem te dreigen met een `ongewenste-vreemdeling verklaring'.

Op 22 januari 2007 werd onze vriend en mede-activist opgepakt op verdenking van een poging tot het in brand steken van een politiebus. Hij werd hiervoor op 2 februari veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 6 weken. Op 5 maart zou hij vrij komen. Dit gebeurde echter niet. Sinds zijn arrestatie heeft onze vriend geweigerd een verklaring af te leggen en zijn naam op te geven. Hij wil op geen enkele manier meewerken aan zijn veroordeling, noch heeft hij enige behoefte zich tegenover het repressieapparaat te rechtvaardigen. Juist vanwege die recalcitrante houding werd hij 5 maart, nog voor zijn in vrijheidsstelling opgehaald door de vreemdelingendienst van de politie Amsterdam. Hem werd medegedeeld dat er een verdenking van onrechtmatig verblijf in Nederland bestond en dat hij in vreemdelingenbewaring zou worden gesteld. Na enkele dagen werd hij vanuit Amsterdam overgeplaatst naar Kamp Zeist te Soesterberg. Op vrijdag 16 maart 2007 hebben wij opgeroepen de directie van Kamp Zeist te faxen en bellen om onze woede te uiten over het feit dat onze vriend daar werd vastgehouden. Het was geen toeval dat wij die dag hebben opgeroepen tot deze fax- en belactie, gezien het feit dat in de ochtend in Den Haag het eerste beroep tegen de oplegging van de vreemdelingenbewaring diende.

Tijdens de actiedag werd onze kameraad ineens overgeplaatst naar de zogenaamde 'bajesboten' in Rotterdam. Hij vertelde ons dat het leven op de Bajesboten zwaar is. Het is er overbevolkt en de gangen tussen de cellen (die meer op kooien lijken) zijn zo smal dat je niet eens iemand kan passeren zonder dat je jezelf tegen het gaas aandrukt. Ook zijn er geen voorzieningen binnen voor recreatie, simpelweg omdat er geen ruimte voor is. Tevens zijn bij binnenkomst aldaar pen en papier van onze vriend afgepakt. De mensen die opgesloten zitten in de bajesboten waren erg behulpzaam, zo vertelden ze hem bijvoorbeeld welke bewakers gevaarlijk zijn en hoe je het leven met uiterst beperkte middelen een beetje dragelijker kan maken. De verhalen die onze vriend te horen kreeg waren stuk voor stuk schokkend. Toch willen mensen die binnen zitten deze verhalen niet naar buiten brengen, omdat men bang is voor represailles. Tijdens zijn verblijf op de boot heeft een informant geprobeerd de naam van onze vriend te achterhalen.Gelukkig trapte hij hier niet in en bleef hij zwijgen in alle talen.

De rechter heeft op 19 maart geoordeeld dat de bewaring dient te worden opgeheven, nu met 'aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid' kan worden aangenomen dat onze vriend Nederlander is. Toen we hem echter opwachtten bij de gevangenis, bereikte ons het bericht dat

de IND (immigratie- en naturalisatiedienst) druk bezig was de vrijlating tegen te houden. In principe moet binnen 6 uur na de uitspraak van de rechter gevolg aan deze uitspraak worden gegeven, dus binnen 6 uur had onze vriend vrijgelaten moeten worden. Dit had de IND alleen tegen kunnen houden door het indienen van een verzoek om voorlopige voorziening. Dit houdt in dat er tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag hoger beroep wordt aangetekend bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, en dat de IND met het aanvragen van een voorlopige voorziening probeert te bewerkstelligen dat onze vriend vast moet blijven zitten totdat op dit hoger beroep beslist is. Ondanks het feit dat de 6 uren na het bekend worden van de uitspraak van de rechtbank Den Haag reeds lang waren verstreken, heeft de IND de vrijlating alsnog kunnen dwarsbomen. De bestuursrechter van de Raad van State heeft immers het verzoek in behandeling genomen.

Ook heeft de IND besloten onze kameraad "ongewenst te verklaren". Dit houdt in dat als hij vrij zou komen, hij voor een periode van minimaal 5 jaar niet meer in Nederland mag verblijven.

Tijdens een bezoek op 23 maart vertelde hij al dat hij had gehoord dat hij op transport zou gaan, maar nog geen idee had waar naar toe. In Amsterdam is onze vriend vervolgens twee uur lang verhoord door de vreemdelingenpolitie, die alles op alles heeft gezet om hem te breken. Dit gebeurde met methoden variërend van het aloude `good cop-bad cop' spelletje tot pure intimidatie en bedreiging. Zo werd hem gezegd "je bent een terrorist en als je niet in Nederland vast zou zitten dan had je ik je binnen 15 minuten je naam laten zeggen". Ook werd hij de hele tijd uitgescholden en vernederd.

Al zijn post is gekopieerd en zorgvuldig nageplozen. Ook zijn foto's die mensen hadden opgestuurd op tafel gelegd en als er bijvoorbeeld er een vrouw op stond werd gezegd "is dit je vriendin, klootzak" en "we gaan haar oppakken en zij gaat lekker wel je naam vertellen, wij weten hoe dat moet". Alle telefoonnummers die hij heeft gebeld zijn verzameld en er is gedreigd bij vrienden invallen

overgeplaatst "om de rust en orde op de boot te behouden". Nu zit hij in de reguliere hypermoderne gevangenis De Schie in Rotterdam.

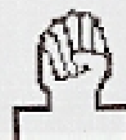
Met het feit dat hij de hele tijd wordt overgeplaatst laat het staatsapparaat duidelijk zien dat alles voor iedereen die zich verzet in de bajes zo moeilijk mogelijk word gemaakt. Dit geldt niet alleen voor hem, maar ook voor de mensen buiten die hem ondersteunen. Iedere keer dat hij is overgeplaatst is hij post kwijt geraakt of notities met telefoonnummers, namen en geboortedata van mensen die op bezoek willen komen. Hij kan geen band opbouwen met andere gevangenen, en telkens loopt hij bezoek mis. Het duurt namelijk vanwege de bureaucratische rompslomp bijna een week om bezoek aan te kunnen melden en te kunnen ontvangen. Het is duidelijk dat justitie de carrousel-methode op hem toepast, een methode die gebruikelijk is in een land als Spanje, maar in Nederland enigszins in ongebruik was geraakt. Rebellerende gevangenen worden van hot naar her gestuurd, met het doel hen moreel en fysiek te breken.

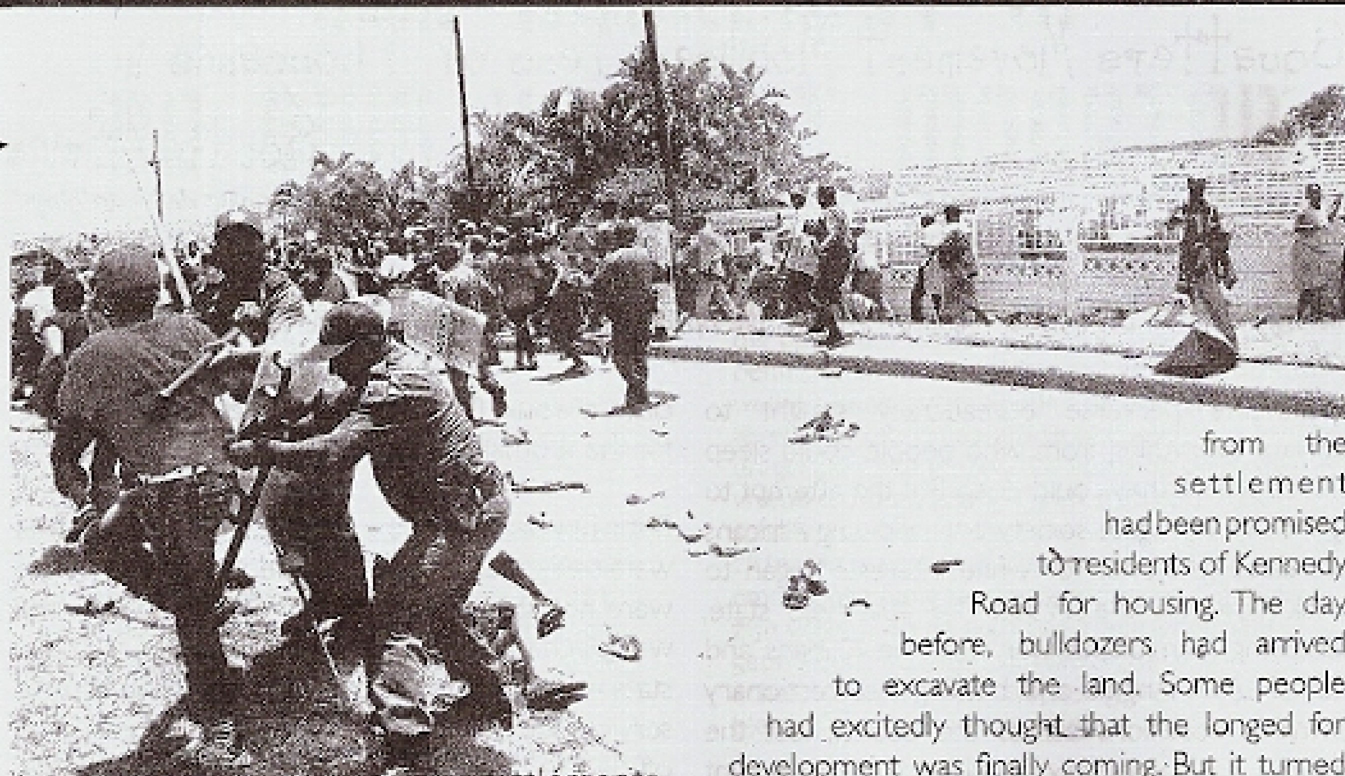
Dit hele circus toont aan dat het justitiële apparaat in staat is regels en wetten in haar voordeel aan te wenden. Een ieder, legaal of illegaal, die zich daartegen verzet, op welke manier dan ook, zal moeten lijden onder deze bureaucratische willekeur. Dit zal echter ons verzet tegen de zogenaamde democratische rechtsstaat, waarin duidelijk niet alle rechten voor iedereen in gelijke mate gelden, alleen maar versterken.

Uit je solidariteit met alle mensen zonder papieren! Aan alle activisten die zich verzetten tegen het Nederlandse vreemdelingenbeleid en Fort Europa: onze strijd blijft doorgaan, hoe dan ook!

Wees solidair, en steun onze kameraad !!! Kom in actie en uit je woede !!!

NN PI 1308 M 070122 0346
Detentie nr 190.819
PI De Schie
Postbus 11377
3004 EJ Rotterdam

settlements were treated as criminal land invasions and shack dwellers were even banned from developing or upgrading their own shacks. The limited resettlement projects that did exist were removing people, sometimes at gun point, to tiny one room rural settlements outside of the city where there were no schools, clinics, shops or opportunities for work. Long standing promises for land and housing in the city were now being ignored. Settlements were often governed by unelected committees loyal to the ruling party who assumed it their job to deliver the settlements to the party rather than conveying people's views upwards. But some years previous, the 6000 strong Kennedy Road settlement had radically democratised its governance. The elected committee that ran the settlement was directly accountable to ordinary people in the settlement. The committee had spent years trying to negotiate with the state through various officially approved and donor supported mechanisms for 'public participation' without getting any positive results. But on Saturday 19 March 2005 there was a spectacular break with the official way of doing things.

For many years a small piece of land across the road from the settlement had been promised to residents of Kennedy Road for housing. The day before, bulldozers had arrived to excavate the land. Some people had excitedly thought that the longed for development was finally coming. But it turned out that the land had been sold to a local tycoon to build a brick factory. At a mass meeting that night it was decided to block a nearby six lane arterial road the next morning. The shack dwellers held the road for 4 hours and suffered 14 arrests.

From that break with obedience a major struggle emerged in Kennedy Road. It quickly grew to include nearby settlements and over the next year extended to other parts of the city, the nearby town of Pinetown and some rural areas. On 6 October 2005 a movement, Abahlali baseMjondolo (Shack Dwellers), was formally constituted. Settlements could only join once they were fully democratic and in many settlements this required serious internal battles to be fought. But the wave of democratisation across the settlements made a genuine mass politics possible. Initially due to their ability to, without a cent of donor funding, put thousands of people on the streets the movement soon won major media attention locally, nationally and internationally. This resulted in major repression. In the first 18 months there were over 100 arrests and some very severe assaults at the hands of the police. The movement also suffered all kinds of day to day police harassment including

being physically prevented from taking up an invitation to appear on a TV talkshow. The Durban City Manager, Mike Sutcliffe, even went so far as to illegally ban Abahlali from marching and used militarised police operations to enforce his illegal ban. His ban was finally overturned in the High Court on 27 February 2006.

The initial demands of the movement were directed to local councillors as they are the arm of the party, and therefore of state politics, closest to ordinary people. This is where there was sufficient mass anger for serious mobilisation and where the enemy was, literally (councillor's offices could be marched on without incurring transport costs) within reach. Globe trotting middle class leftists with easy access to mobility and reach derided this strategy. But Abahlali knew what it was doing and very quickly became the largest mass movement of poor people within the country while their critics remained in small interest groups that could attract a little donor money but no mass support. Abahlali didn't issue requests to local councillors. They marched on them to metaphorically bury them. In each instance they held mock funerals at which the councillors were buried. Their point was that they were taking over the governance of their communities and replacing top down party rule with bottom up popular democracy. As their struggle developed they moved on from local councillors to the mayor and then the Provincial Premier and Provincial Minister of Housing. To the fury and consternation of many mainstream leftists who saw the mass support for Abahlali as a potential vote bank for an electoral project Abahlali refused to put up a candidate or to vote in the local government elections on 1 March 2006. Alan Murphy, an independent left councillor (who had come into office via legal action against an incumbent councillor in his party and not election), publicly declared that the shack dwellers refusal to vote was due to 'ignorance and illiteracy'. He lost his seat in the election. Nevertheless many of the NGO based leftists preferred to work with Murphy's 3 person strong organisation rather than the actually existing mass movement of the poor that Abahlali had become.

As Abahlali grew its participants were able to make all kinds of major gains via their collective power. They were able to stop the longstanding practice of extortion from local police officers, to seriously challenge the racism of local schools, to get much better service from the fire brigade and to put local taxi and bus business (the only available transport) under popular social control. They have successfully set up crèches, offer immediate material support to people who had suffered shack fires, began communal vegetable gardens and installed all kinds of cultural and sporting projects including an Abahlali cup in which 16 football teams competed. Moreover, the wave of democratisation that swept through the settlements continued onto the terrain of the largely NGO based donor funded middle class left that have, for some years, controlled the networking and representation of movements of the poor in South Africa. Abahlali has successfully challenged the authoritarianism and lack of democracy these movements have had to deal with.

But the experience with the state has been less happy. In some areas the shack dwellers have won better access to certain state services, especially toilets which are an important women's issue and very important for people living with AIDS. At the time of the Kennedy Road blockade there were only 6 toilets for 6 000 people in the Kennedy Road settlement. There are now over a hundred. Some settlements have also improved their capacity to take and defend the taking of water and electricity. But perhaps the central victory against the state is that in all Abahlali settlements, and there are now more than 30, the people have made an end to all forced removals. However although the movement continues to grow, there has been no movement from the state on the central issue of land and housing in the city. The struggle for the right to decent land and decent housing in the city continues.

